

15 NOV. 1922

No. 22.

27e Jaargang

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

„Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is eene kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek”.
Rom. 1:16.

WAT IS HET EVANGELIE?

JOHN P. LILLYWHITE.

Als ik over het Evangelie spreek, meen ik dat plan, hetwelk geopenbaard was door Jezus Christus en gepredikt werd door Zijne getrouwe apostelen, voor den vooruitgang, bevordering en volmaking van het menschdom. Ik erken dat er vele verschillende Evangelieën vandaag aan de menschen geleerd worden en zij allen beweerd worden Evangelieën van Jezus, den Verlosser der wereld, te zijn. Nu, in dit groote Babylon van godsdiensten en kerken, vernoemd naar bijna iederen naam onder den hemel bekend, sommigen naar Petrus, Johannes enz., moge deze vraag wel door den ernstigen student in theologie gedaan worden: Welke van al deze sekten is de ware weg tot zaligheid? Welke sekte bezit de volle waarheid en de autoriteit om het Evangelie te prediken en te bedienen? Als wij zeggen dat zij allen recht en aanneemlijk voor den Zoon van God zijn, zouden wij Hem beschuldigen van verwarring teweeg te brengen en godsdienstigen haat en verbittering onder zijn kinderen te verspreiden, hetwelk van Hem niet gedacht kan worden, Hij, die speciaal voor het doel kwam om Zijn Vader's wil te volbrengen en het menschdom tot een eenigheid des geloofs te brengen.

Ik kan mijzelve niet indenken, dat de Verlosser de Ontwerper is van al deze godsdienstige verwarring en verschillende richtingen, welke aanbevolen worden voor de zaligheid van den mensch. Neen, na deze plannen onderzocht te hebben, hun oorsprong, hun leeraars en leeringen, ben ik gedwongen om te besluiten dat er maar één Evangelie kan zijn, één plan, hetwelk door God aangenomen wordt voor de zaligheid van Zijn kinderen en

dat dat Evangelie of plan geopenbaard moet worden door den Heer en Meester Zelve, het begin en het einde van wijsheid en voorkennis, den Schepper van hemel en aarde. Het moet hetzelfde Evangelie zijn, hetwelk Jezus aan Zijne Apostelen gebod te prediken in de geheele wereld aan alle natie, geslacht, taal en volk, want een plan tot zaligheid verschillend van datgene wat Hij predikte, kan Zijn plan niet zijn. Er moet één Heere, één geloof, één doop zijn. (Efeziërs 4 : 5), zoodat wij allen vereenigd mogen zijn in onze aanbidding en in het dienen van Hem.

Opdat wij ons allen in dezelfde graden van zaligheid en verhooging mogen verheugen, moeten wij noodzakelijkerwijze allen in denzelfden God gelooven, Hem dienen in dezelfde wijze door gehoorzaamheid te betoonen aan hetzelfde plan, dezelfde wetten en verordeningen, welke gepredikt en bediend moeten worden op en door dezelfde wijze en door dezelfde autoriteit. Eenig ander plan zou verwarrend en demoraliseerend in elken zin van het woord zijn voor de kinderen van God. Ik kan niet gelooven dat God ooit, als de menschen Zijn goddelijke autoriteit wederrechtelijk toeëigenen en aanmatigen, hun bediening als de Zijne erkent. Ik kan geen plaats in de Schriften vinden, waar Hij zulke dingen heeft voorgesteld. Het is een feit dat de Schriften ons leeren dat Hij een jaloersch God is (Exodus 20 : 5) en den mensch niet toestaat om Zijne autoriteit te gebruiken of de goddelijke verordeningen van Zijn Evangelie te bedienen indien zij niet zijn geroepen en verordineerd gelijkerwijs als Aäron. (Hebr. 5 : 4). In de dagen van ouds werd de doodstraf voltrokken aan diegene welke zijn hand uitstreckte om de ark te ondersteunen zonder daarvoor geroepen te zijn. Het is zeer gevaarlijk om met goddelijke dingen te spotten en diegenen welke zich goddelijke autoriteit aanmatigen en de macht om in den naam van God te handelen toeëigenen, zijn bedriegers welke de kinderen der menschen van het ware pad leiden en zij zullen herinnerd worden voor den Heere en Hij zal hun beschaamd maken of zooals de profeet Micha zegt: „En de zieners zullen beschaamd en waarzeggers schaamrood worden, en zij zullen altezamen de bovenste lip bewinden, want daar zal geen antwoord van God zijn.” (Micha 3 : 7), want zij zullen inderdaad diegenen zijn welke: „Richten om geschenken en hare Priesters leeren om loon, en hare Profeten waarzeggen om geld; toch steunen zij op den Heere, zeggende: Is de Heere niet in het midden van ons? Ons zal geen kwaad overkomen”. (Micha 3 : 11).

Voor dezulken zouden wij ons moeten wachten, zoodat zij ons niet misleiden door hunne listige loosheid. „Hebbende eene gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben”. (2 Timotheus 3 : 5). Nu, ik weet dat een man welke niet door God geroepen is gelijkerwijs als Aäron door openbaring en door het opleggen der handen, geheel en al verstoken is van god-

delijke autoriteit en een bedrieger is als hij zich de macht toeëigent om in den naam van God of Zijn Zoon Jezus Christus te handelen. Zijne bediening aan het menschdom van eenige verordening van het Evangelie zullen geen resultaten opleveren en hebben geen zaligmakende kracht in zich. Goddelijke volmacht is absoluut noodzakelijk voor de bediening van goddelijke wetten en verordeningen. Ik beweer dat de hemelsche autoriteit, verleend door het Priesterschap van God door openbaring en opleggpng der handen door diegenen welke alreeds de autoriteit bezitten, één van de beginselen van het Evangelie is, welke van het hoogste belang zijn. Het plan van zaligheid en verlossing is nimmer, is ook nu niet en zal nooit op deze of eenige andere aarde gepredikt worden zonder deze autoriteit. Eenig Evangelie of kerk zonder deze autoriteit kan ons geen kracht, macht of iets anders van waarde verstrekken om de volheid van het eeuwige leven deelachtig te worden. Eenige bediening van Evangelie-verordeningen zonder het Priesterschap zal nimmer erkend of aangenomen worden door onzen Vader in den hemel.

Nu wat is het Evangelie? De apostel Paulus zeide: „Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is eene kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft.” (Rom. 1 : 16). Het Evangelie, hetwelk Paulus predikte, was zonder twijfel het Evangelie van Jezus Christus, want hij verklaarde het niet van den mensch te hebben ontvangen, maar door de openbaring van Jezus Christus. (Galatiërs 1 : 11—12). Ook zeide hij: „Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.” (Galatiërs 1 : 8). Paulus wist dat er zware tijden zouden aanbreken voor de heiligen van God toen hij zeide: „Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen; en uit uzelve zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich.” (Handelingen 20 : 29—30). En wederom: „Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten en leerlingen der duivelen, door geveinsdheid der leugensprekers, hebbende hun eigen geweten als met een brandijzer toegeschroeid; enz.” (1 Tim. 4 : 1—2). De apostel Petrus zinspeelde op dezelfde dingen, toen hij zeide: „En daar zijn ook valsche profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valsche leeraars zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen; ook den Heere, die hen gekocht heeft, verloochenende, en een haastig verderf over zichzelf brengende; en velen zullen hun verderfenissen navolgen, door welke de weg der waarheid zal gelasterd worden; en zij zullen door gierigheid, met gemaakte woorden, van u een koopmanschap maken; over welke het oordeel van over lang niet ledig is, en hun

verderf sluimert niet." (2 Petrus 2 : 1—2—3). Na een blik over de christenwereld geslagen te hebben vandaag, met al haar dogma's, vormen, sekten en richtingen, is men gedwongen om toe te geven dat de woorden van deze apostelen zekerlijk in vervulling zijn gekomen. Inderdaad heeft er een groote afval van het Evangelie en de kerk van den Meester plaats gevonden. De theologische seminaries hebben de plaats ingenomen van de apostelen en profeten en het geld de plaats van het Priesterschap. In de meeste gevallen gevoelt de moderne predikers zich geroepen wanneer het salaris belangrijk en groot genoeg is om hun wenschen te bevredigen, maar in de dagen van ouds was het de profetische stem en de macht van het Priesterschap, dat mannen in den dienst van den Meester riep. In de dagen van ouds was het geloof, hoop, liefdadigheid en liefde met een begeerte om den naam van God grooter te maken, dat den mensch bekwaam maakte voor het werk der bediening. De discipelen in de dagen van Jezus moesten geloof, deugd, kennis, gematigdheid, geduld, broederlijke liefde, godsvrucht, liefdadigheid, nederigheid en ijver hebben. Zij predikten omdat zij Gode liefhadden en niet voor belooning.

Heden ten dage zijn deze dingen omgekeerd. Een roeping voor de bediening van het Evangelie in de verschillende christelijke kerken vandaag, geeft maatschappelijke eer en voordeel en een goed salaris. Waarlijk, deze moderne bedienaars van het Woord „richten om geschenken, leeren om loon en waarzeggen om geld", zij maken het Huis van God een huis van koophandel. Verkoopen het Evangelie voor zilver en goud en de lofspraak der menschen. Was het een wonder dat Jezus zulken Pharizeërs en huichelaars noemde?

De Meester zeide tot diegenen die hij geautoriseerd en uitgezonden had om Zijn woord te prediken: „En henengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Geneest de zieken, reinigt de melaatschen, wekt de dooden op, werpt de duivelen uit. Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet. Verkrijgt u noch goud, noch zilver, noch kopergeld in uwe gordels; noch male tot den weg, enz." (Matth. 10 : 7—10).

In die dagen was het het werk van God, waarin zij geroepen werden en Hij droeg zorg voor hen in den ure als zij van noode hadden. In die dagen was de discipel niet boven den Meester, noch de dienstknecht boven zijnen heer. (Matth. 10 : 24). Maar al deze dingen zijn veranderd in deze der laatste dagen. De godsdienstleeraars heden ten dage ontvangen hun roepingen van de theologische seminaries en hun verordineeringen en autoriteit van de synode. Neemt uzelve in acht voor zulke mannen, of zooals Paulus waarschuwde: „Ziet toe, dat niemand u als eenen roof vervoere door de filosofie en ijdele verleiding, naar de overlevering der menschen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus." (Colossensen 2 : 8). (Wordt vervolgd).

„Wij strijden voor een Rein Leven door reine gedachten en handelingen”.

Toespraak, gehouden op de Jongelieden Conferentie,
11 Juni 1922, door Melvin J. Ballard van den
Raad der Twaalven.

(Slot).

Wij komen ook op tegen het breken van het Woord van Wijsheid om deze beweegreden, dat zij, die het doen door het gebruik van verdoovingsmiddelen de fijnere gevoelens dooden en daardoor wordt dikwijls dat gedeelte van de menschelijke natuur opgewekt, dat leidt tot slechte daden. Ik geef deze weinige wenken aangaande dingen, die moeten verbeterd worden en waar wij tegen opkomen.

Alzoo vereeren wij reine gedachten. De Heere heeft het ons bevolen. Ik zeide: „Wij moeten in de wereld zijn en niet van de wereld”. Ik wensch niet dat de jonge mannen Israëls zeggen zullen: „Wij konden het niet helpen”. Wij verwachten niet dat zij de oude verontschuldiging maken: „De vrouw verleidde mij en ik viel”. Wij hebben mannen en jongens noodig, die sterk genoeg zijn om temidden der verleiding stand te houden en meester te zijn van hun gedachten en handelingen.

Wij willen navolgers zijn van onzen vader Jozef, die verkocht werd in Egypte — want wij zijn van Jozef die verzocht werd en beproefd en de verleidster deed alles wat in haar macht was om den jongen te verleiden, maar hij wilde liever sterven dan toegeven. Hij kon temidden der verleiding zijn en nochtans rein zijn. Wij wenschen den standaard van onze moeders en van deze Kerk te handhaven, dat behalve moord, sexueele onreinheid de grootste misdaad is. Want zij vertelden ons, dat zij liever wilden hooren dat wij dood waren, dan dat wij onze deugd verloren hadden. Zij is kostbaarder dan het Leven zelf. De Heere heeft gezegd: „Laat deugd uw gedachten onophoudelijk versieren”. Hij heeft ook gezegd: „Weest gij rein, die de gewijde vaten des Heeren draagt”.

Ik vraag niet om alle verleiding absoluut te vernietigen. Misschien is dit onmogelijk. Maar aan de verleiding weerstand bieden geeft kracht; niemand is deugdzaam, tenzij hij zonden ontmoet en die weerstaat. Zoek het niet, maar wanneer gij ze ontmoet, biedt weerstand. Er zijn twee krachten aan het werk, zooals wij een van de eminente heeren hoorden zeggen, die gisteravond spraken: Ik, mijn geest, en h e t, mijn lichaam. En er is strijd tusschen mij en h e t. Maar mij werd een opdracht en een gebod gegeven vóór ik in deze wereld kwam, om bezit te nemen van h e t, dit lichaam en het te bestrijden, te overwinnen en te controleeren. Ik heb gezegd, dat ik van onzen maandelijkschen vastendag houd, omdat

die tenminste eens per maand de gelegenheid verschaft om den strijd tusschen mij en het te vereffenen en te zien wie overwinnaar is.

H e t zegt: „Ik heb honger; ik wil eten; ik zal ziek worden; ik zal hoofdpijn krijgen”. En i k zeg: „krijg hoofdpijn; eens per maand strijden wij met elkander om te zien wie overwinnaar is en eens per maand toon ik u dat ik steeds de baas ben; en gij kunt flauw vallen en ziek worden, net zooals gij wilt, maar eens per maand handhaaf ik mijn meerderheid”.

Wat kan dat voor u doen? Morgen zal het u in staat stellen andere dingen, die verkeerd zijn, te overwinnen en te bestrijden, het zal u zelfs in staat stellen de gedachte eraan te bestrijden en te overwinnen. Wij hebben hooren zeggen dat het „Onze Vader” aldus moet luiden; inplaats van: „Leidt ons niet in verzoeking”, „Verlaat ons niet in verzoeking”. Ik denk niet dat de Heere ons in verzoeking zal verlaten als wij verlangen er uit te komen. Maar ik zeg tot u: „Blijf niet in de verzoeking”. Een van de grootste zegeningen, die mij in mijn leven ten deel gevallen is, is de bekwaamheid — en ik dank den Heere er voor — om als ik verleiding zag, het den rug toe te draaien en mij ervan te verwijderen. Ik wilde nooit daar blijven om te toonen hoe sterk ik was en hoeveel ik kon weerstaan. Vliedt henen en laat dat de geest zijn, die onze broeders en zusters aanspoort, zoodat zij niet datgene najagen dat onbeminlijk of onwaardig en onkuisch en onrein is. Onze geloofsartikelen zeggen: „Indien er iets deugdzaam, liefelijks, goeds of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen”. Wij wenschen niet dat de jonge mannen Israëls verlangen naar leelijke dingen en naar hetgeen een indruk op u maakt, waarvoor gij wel honderd gulden zoudt willen geven om ervan bevrijd te worden, want het zal een ware bezoeking voor u zijn, die u nog jaren zal achtervolgen.

Dikwijls heb ik de macht van het lied gevoeld bij het controleeren mijner gedachten. Als er gedachten in u oprijzen die niet kuisch en rein en schoon zijn, kunt gij ze bestrijden. Indien gij niet altijd uw gedachten meester zijt en ze kunt controleeren en tegenhouden, dan kunt gij ze op een ander onderwerp richten. Wat een hulp zijn de liederen Zions hierbij! Zij zijn mij tot sterkte geweest. Dat schoone Zondagsschoolversje is menige keer mijns levens in mijn gedachten gekomen in de ure van verzoeking. Het luidt als volgt:

„Dierb're kind'ren, heil'ge Eng'len,
Letten altijd op uw daên.
Trouw wordt alles opgeschreven,
Nooit kunt gij hun oog ontgaan.
Reine harten, reine harten
Mint God — kweekt dan deugden aan.”

Ik heb het gezongen; ik heb het in mijzelf geneuried. Het is een kracht geweest om den stroom van gedachten te veranderen en het onreine en laakbare uit mijn geest te verdrijven. En als het komt, wanneer men alleen is, moedig dan den jongen of het meisje aan om den Heere te zoeken voor sterkte, hetzij op hun knieën of als zij langs de straten loopen; vraag God om deze dingen van hen weg te nemen. Bestrijdt ze, keer u af. Houdt vast aan datgene, wat kuisch en rein en heilig is. Ik weet niets dat meer helpt in zulke oogenblikken dan het lezen der Heilige Schrift, dan het lezen van het Boek van Mormon, in 't bijzonder eenige van die schoone gedeelten, die spreken over dit onderwerp.

Dan is deugd onze belooning.

O, de vreugde, de kracht en de macht die reinheid ons brengt! Nooit heb ik dat in zulke mate ondervonden als eenige jaren geleden, toen ik vier dagen en vier nachten was ingesneeuwd in de Cascadebergen met vele andere reizigers. Ik bevond mij in een Pullmancar met ongeveer twintig mannen — geen enkele vrouw was aanwezig. En deze mannen speelden gedurende dien tijd kaart en vertelden verhalen. Ik herinner mij den laatsten nacht; ik had mij teruggetrokken en trachtte te slapen en zij vertelden ieder op hun beurt de geschiedenis van hun afwijking van den moreelen standaard van oprechtheid en zij deden het blijkbaar zonder blozen, het slechts beschouwend als een voorbijgaande gebeurtenis. Ik had geluisterd tot mijn hart er ziek van was en plotseling vond ik mijzelf op mijn knieën, God dankend dat ik was opgevoed onder die ééne standaard van zedelijkheid; dat mij geleerd was, dat ik even schoon en kuisch en rein moest zijn als het meisje dat ik gevraagd had mijn vrouw te worden, de moeder mijner kinderen.

En o, de vreugde die ik smaakte, dat ik iederen man en vrouw kon aanzien en dat niet één een beschuldigenden vinger tegen mij kon opheffen! Toen had ik mijn belooning.

Ik geef er niet om wat de wereld van u zegt — en zij schat het moreele peil van de Mormoonsche jongens en meisjes niet zeer hoog — zoolang als gij weet voor uzelfen dat gij kuisch en rein en schoon zijt, dan kan de geheele wereld u laken, zij kan uw vooruitgang niet tegenhouden. Aan den anderen kant, als zij alleen goed over u denken en u prijzen, maar gij weet voor uzelve dat gij onzedelijk en onrein zijt, dan kunt gij niet stijgen. Het meest verwoestende ding voor den geest is onzedelijkheid. De duivel werkt door het vleesch en de Heere werkt door den Geest; deze strijd gaat voort. Maar de overwinning kan verzekerd worden door de macht Gods die komt in het leven van jongens en meisjes. Wij spreken over dezen enkelvoudigen standaard niet slechts voor ons eigen voordeel; wij denken hierbij aan onze kinderen. O, als wij onze lichamen zouden ontwijden, nadat wij reine lichamen ont-

vangen hadden van vaders en moeders die zichzelf rein, schoon en onbesmet hielden, schande over ons!

Indien wij ons zouden wentelen in het slijk en niet slechts ons eigen geluk vernietigen, maar ons nageslacht besmetten.

Waarom zijn wij nu hier? Wij zijn hier om een nieuwe orde der dingen op te bouwen; wij zijn hier om een volk te vormen, dat niets zal gelijken op alle andere volken, die ooit op de aarde leefden, om Gods volk voor te bereiden voor de komst van den Verlosser, den Zaligmaker der wereld. Laat daarom ieder geslacht aankweeken alles wat zij van het verleden geërfd hebben. Ga een weinig verder, behoud iets meer van hetgeen deugdzaam is, breng in onze levens door meesterlijke contrôle dat, wat liefelijk en prijzenswaardig is; breng het op onze kinderen over, zoodat zij er weer aan kunnen toevoegen; en niet vele geslachten zullen voorbijgaan, vóórdat wij hebben voortgebracht het grootste ras van mannen en vrouwen, die ooit op de aarde gewoond hebben. Nu, ik zeg tot u, dat indien de jeugd van Israël de stormen zal weerstaan, dan zal zij groot zijn — want de stormen zullen komen, ik waarschuw u; zij woeden daarbuiten en spoedig zullen zij tegen onze poorten slaan. Wij moeten dezen standaard hoog houden en de rotte, suggestieve dingen der wereld verwijderen. Laat hen niet binnenkomen; vernietig ze, verstik ze als ze binnenkomen en handhaaf den standaard Zions. En als wij dit doen, dan zullen wij het meest buitengewone geslacht van mannen en vrouwen zijn, dat ooit geleefd heeft. De jonge mannen en jonge vrouwen van deze Kerk zullen het doen. Ik heb vertrouwen in hen; ik geloof in hen. Zij zullen de toejuichingen der menschen hooren in luider tonen dan zij onze vaders geprezen hebben (alle eer en glorie aan hen, die de wildernis aan zich onderworpen hebben en haar hebben doen bloeien als een roos). Wij zullen vele volken dwingen te zeggen: „Komt laat ons opgaan naar den Berg des Heeren, tot het Huis van den God Jacobs; opdat Hij ons leere van Zijne wegen en dat wij wandelen in Zijne paden”. Wij moeten voorbeelden zijn; de Heere heeft ons tot deze taak geroepen. „Sta op, gij allen!” zeide hij, „laat uw licht schijnen als een teeken voor de naties der aarde”.

Hij verwacht het van ons en wij zullen ons voorbereiden in den geschikten tijd voor de komst van den Verlosser der wereld, die met ons zal wonen, want slechts de reinen van hart zullen God zien.

Daarom, laat ons onze harten rein houden, onzen geest frisch en onze daden zullen er mee overeenstemmen.

En moge de Heere ons de kracht en de sterkte geven om dit te doen, vraag ik in den naam van Jezus Christus. Amen.

C. F. S.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Redevoering gehouden door Pres. Wilford Woodruff.

De volgende rede werd gehouden door Pres. Wilford Woodruff in de 68e jaarlijksche Conferentie, in den Tabernakel te Salt Lake City, Utah, op Zondagnamiddag, den 3en April 1898.

(Op verzoek van Pres. Woodruff las Pres. Cannon de 1e afdeeling uit Leer en Verbonden voor).

Ik verzoek de aandacht en de gebeden van de Heiligen, die hier vandaag vergaderd zijn. Ik voelde mij een maand geleden lichame-lijk zeer ziek en zwak en dacht niet, dat ik in staat zoude zijn deze Conferentie bij te wonen, tot den dag van de opening. Ik ben in dit opzicht gezegend geweest door dezen dag met u te kunnen vergaderen. Ik verlang eenige dingen tot u te zeggen, misschien ook eenige vreemde dingen. Ik gevoel iets over mijzelf te moeten zeggen, iets uit de geschiedenis van mijn leven, met het oog op hetgeen ik, vóórdat ik eindig, zou willen zeggen tot het opkomend geslacht van Israël. Mijn opmerkingen zijn misschien zeer excentriek, behalve voor de Heiligen der laatste dagen, mogelijk ook voor hen.

Ik geloof dat de duivel wist, toen ik geboren werd, voor welk werk ik geroepen zoude worden; want vanaf den dag dat ik geboren werd tot nu toe, waren er twee machten om mij — één om mij te doden, de ander om mij te redden. Vandaag sta ik voor u, tamelijk gezond voor een man van 91 jaar. Ik sta voor u met een lichaam, waarin bijna elk been gebroken is geweest, behalve mijn rug en nek. Ik heb mijn leven lang een macht achter mij gehad, die mij wilde doden. Toen ik ongeveer drie jaar oud was, viel ik in een bak kokend water, die juist van het vuur was genomen. Mijn grootmoeder haalde mij er uit en mijn huid viel overal af, behalve van mijn hoofd en voeten. Ik lag maandenlang gewikkeld in verband gedrenkt in olie. Dat was het begin van mijn moeilijkheden. Toen ik twaalf jaar was, verdrank ik; tenminste ik lag in 30 voet water, lang genoeg om iemand te doen verdrinken. Na verscheidene vergeefsche pogingen, werd ik uit het water gehaald. Dit gebeurde onder de Farmington-molendam. Ik was dood gelijk ik over dertig jaar zal zijn. Ik lag op mijn rug en zag de zon verdwijnen, en gevoelde al de gewaarwordingen van den dood die iemand gevoelt wanneer hij verdrinkt. Na een uur werd ik wederom tot het leven teruggebracht. Ik zal niet in bijzonderheden tre-

den omtrent deze dingen, maar ik ben vele malen in mijn leven door datgene gegaan wat men „dood” noemt. Toen ik 15 jaar was, bevond ik mij in één van die Connecticut-wervelwinden. Ik liep vier mijlen door een bosch, tot ik aan een open vlakte kwam en ik zocht een plaats waar ik mij kon beschutten tegen den storm en rusten. Er was slechts één huis, minder dan een mijl van mij verwijderd — dat was het kleine huisje, ongeveer 25 roeden ver. De man werd bewogen in zijn zolderkamertje te gaan, om eenige geldstukken te halen voor een zieke vrouw en hij gevoelde zich gedrongen uit het raam te kijken. Hij zag mij in de holte van een grooten boom kruipen. Hij wist, beter dan ik het wist, wat daarvan het resultaat zou zijn. Hij nam zijn slede en paard en kwam naar mij toe, en toen hij bij mij was, sliep ik en hij redde mijn leven. Toen ik 14 jaar oud was, werd ik door een dollen hond gebeten en zou gestorven moeten zijn, maar het gebeurde niet. En zoo ging het voort, totdat ik kan zeggen dat ik beide beenen gebroken heb, één zelfs twee keer; beide armen gebroken, 't borstbeen, verscheidene ribben en alles bij elkaar genomen harde ondervindingen opgedaan heb; tenminste voor een man die geroepen zoude worden om het Evangelie te prediken. Ik was molenaar. Ik heb onder water tusschen twee water-raderen gezeten en ik dacht dat ik door één van deze gedood zou worden, maar ik werd niet gewond.

Deze beschermende macht heeft mij door mijn geheele leven heen gevolgd. Zij was met mij gedurende mijn zendingen naar buiten, zoowel als thuis. Zij heeft mij gevolgd tot op dezen dag, en ik ben in zeer vele vreemde plaatsen werkzaam geweest. Ik werd verordineerd dezen Salt Lake Tempel in te wijden 50 jaren vóórdat hij werd ingewijd. Ik wist dat ik zou leven om dien tempel in te wijden. En ik leefde ook op dien tijd. In mijn jeugd had ik een groot verlangen het Evangelie van Christus te ontvangen, om een profeet te zien of iemand die mij het Evangelie van Christus kon verkondigen, zooals het geleerd werd door de Apostelen van ouds en zooals ik het gelezen had in het Nieuwe Testament. Ik verlangde dit met geheel mijn hart en na de eerste Evangelieprediking, die ik hoorde, werd ik gedoopt, met mijn oudsten broeder. Ik ging onmiddellijk naar Kirtland. Ik was in het kamp van Zion met den Profeet van God. Ik zag de handelingen van God met hem. Ik zag de macht van God in hem. Ik zag dat hij een Profeet was. Wat aan hem geopenbaard werd door de macht Gods op deze zending, was voor mij van groote waarde en voor allen, die zijn instructies ontvingen. Ik wil u één voorbeeld noemen. Een korten tijd vóór wij in Missouri aankwamen, riep Joseph ons kamp tezamen. Hij profeteerde daar tot ons, en vertelde ons wat ons te wachten stond. Hij zeide ons de reden waarom ons kastijding wachtte. Hij zeide: „Gij beschouwt mij als een knaap on-

der u. Gij hebt mijn positie tegenover den Heer niet beseft. Maar dit kamp zal gestraft worden". Hij zeide ons, dat dit ons lot zou zijn, omdat wij zijn raadgevingen niet gehoorzaamd hadden. Een uur, nadat wij in Missouri aankwamen en onze tenten opsloegen, viel er één man hier, een ander daar en in weinige oogenblikken lagen er een dozijn van ons kamp ziek aan cholera. Toen de profeet van God dit zag, kreeg hij medelijden met hen, en hij en Hyrum legden hun handen op broeder Carter, de eerste, die ziek werd, maar zoo gauw als zij het deden, werden zijzelf getroffen en zij moesten beiden het kamp verlaten. Later zeide hij: „Ik zeide u wat er zou gebeuren en toen het droevige oogenblik naderde, strekte ik mijn hand uit om het tot staan te brengen, waardoor ik bijna zelf gevallen zou zijn." Deze zending was voor mij zeer leerzaam. Ik wensch tot u te zeggen dat ik, gedurende mijn gansche leven, sedert ik tot deze kerk en dit koninkrijk toetrad, altijd de openbaringen van God met mij gehad heb. Hierover wensch ik tot Israël te spreken vóór ik eindig. De macht van God vertelde mij datgene wat ik wil en niet moest doen. Terwijl de duivel macht had mijn lichaam ernstig te kwetsen, was er een andere macht, die mij van al deze dingen bevrijdde. En, telkens wanneer de Heilige Geest mij zeide wat ik moest doen, deed ik zulks. Door dien geest werd ik gered. Door te luisteren naar die zachte stem kon ik vandaag in uw midden zijn. Er zijn twee redenen waarom ik vandaag hier ben. Toen ik van mijn pioniers-reis terugkwam, zeide President Young mij, dat ik met mijn huisgezin naar Boston moest gaan en daar blijven tot ik alle Heiligen van God in Nieuw-Engeland en Canada vergaderd zou hebben en hen brengen naar Zion.

Dat was de zending, die mij opgedragen werd bij mijn terugkeer van de pioniers-reis naar Winter-Quarters.

Ik vertrok in het voorjaar, zooals mij gezegd was, en nam mijn vrouw en kinderen mee. Op zekeren avond bevonden wij ons bij een huis van een der broeders in Indiana. Verscheidenen van ons waren daar. Orson Hyde had evenals ik een wagen. Wij reden een lang erf op. Ik zette mijn wagen 6 duim van de zijne verwijderd neer. Ik had mijn vrouw en kinderen bij mij. Ik bond mijn dieren aan een eikeboom aan de andere zijde van het erf. Ik legde mij te slapen in mijn wagen. Terwijl ik daar nederlag, fluisterde de Geest van God mij in, op te staan en mijn wagen te verplaatsen. Ik vroeg den Heer niet wat de bedoeling daarvan was. Ik deed zooals mij gezegd was. Dezelfde geest zeide mij, ook mijn dieren van dien boom los te maken. Ik deed dat. Mijn vrouw vroeg mij waarom ik dit deed. Ik vertelde haar, dat ik het niet wist. Ik was nog geen 20 minuten in bed, toen er een wervelwind kwam en dien eik, die daar misschien 50 jaren lang gestaan had, in tweeën spleet en hem door beide omheiningen sloeg, juist daar waar mijn

wagen gestaan had. Hij raakte den wagen van broeder Hyde niet, maar hij zou mij en mijn huisgezin te pletter geslagen hebben, indien ik niet geluisterd had naar de stem van den Geest.

(Wordt vervolgd).

„DIT IS DE PLAATS”.

A a n t e e k e n i n g: Het monument op onderstaand kiekje werd verleden jaar opgericht op de plek waar President Brigham Young de historische woorden: „Dit is de plaats” sprak. De groote pionier had juist de canyon (bergweg) verlaten, die Emigration Canyon genoemd is, en zag vandaar over de Zoutmeervallei, een uitgestrekte verlatenheid, nu herschapen in een bloeiend levensoord. Nadat het monument opgericht was, hebben plaatselijke Padvinders den vlaggestok erbij gezet.

„Dit is de plaats!” zoo sprak de wonderstoere leider,
Toen hij voor de eerste maal met zijn natuurlijk oog
Aanschouwde 't Zoutmeerdal; en menig harte schreid' er
In diepe ontzetting: „Hoe! dit land zoo dor, zoo droog.....”

Men zag een woestenij: geen groene bodem vleid' er
Des landmans vuurge hoop. Die grond, van kaliloog
Doortrokken, spelde dood. Toch sprak de wegbereider:
„Dit is de plaats!” en blikte in vast geloof omhoog.

Hij had bereids gezien, meldt de historieschrijver,
Met ziensersoogen, in een hemelsch visioen,
Hoe over de valleï een groote tent kwam dalen,

Wijl sprak een Stem: „Hier zal Mijn Israë! zijn palen
Bevestigen”. En ziet: een welig lustplantsoen
Wordt de woestijn. Gods gunst kroont des ontginners ijver.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

De Uitdaging van Jackson Barry.

Een verhaal uit de Pionierdagen.

(Vervolg).

De dagen gingen langzaam voorbij en het scheen Jack toe, dat elke nieuwe dag langer duurde dan de voorgaande.

Er was een groote oogst en Jack werkte van den vroegen morgen tot den laten avond om den overvloedigen oogst binnen te krijgen. Het harde werk maakte dat hij eenigszins zijn eenzaamheid vergat, maar hij had een vrees voor den langen winter die zou komen. Hij werkte voort zonder eenige aandacht te schenken aan de dreigementen en het gemurmel van het gepeupel, wier bezigheid nu was vervlogen, omreden dat de meesten van diegenen die aangesloten waren aan de „Mormoonsche Kerk”, uit den Staat waren getrokken. Diegenen die achtergebleven waren, waren of te arm om te gaan, of hadden zich zoover teruggetrokken van het geloof, dat zij de gemeenschap van de Heiligen niet meer wenschten en zich aansloten bij de roovers. Het gepeupel staakte om de zeer armen lastig te vallen en in de omgeving van Jack's huis spreidde de vrede zijn vleugelen.

De leider van het gepeupel echter, de groote Bill Wilton, had nimmer zijn bezoek aan de Barry-boerderij kunnen vergeten en had vele malen te kennen gegeven dat hij het dien „grooten Barley-knul” wel betaald zou zetten. Jack leerde spoedig dat mannen

van Wilton's slag, alhoewel doortrapte bloodaards, gevaarlijk zijn voor zwakkere tegenstanders.

Gedurende een avond in October, toen het dorschen gedaan en het graan opgeborgen was en de meeste maiskolven op hun plaats waren, hield Isaïc Harland, een buurman en de eenigste buur die den eenzamen jongen altijd vriendelijk toesprak, voor het hek stil.

„Ik geloof dat ik even binnen zal treden”, zeide hij.

„Blijde u te zien”, antwoordde Jack.

Harland trad binnen en na een weinig over het weer gesproken te hebben, zeide hij: „Ik zie dat je je graan al gedorscht hebt.”

„Ja, dat is gedaan.”

„En ik zie dat je je mais haast binnen hebt.”

„Ja, ik ben er hard aan bezig.”

„Wel, je behoeft niet zoo'n groote haast met mais te maken, want zulk weer als we nu hebben rijpt het en maakt het goed hard. Er wordt nu op het oogenblik een goeden prijs betaald voor tarwe en haver.”

„Zoo”, zeide Jack, „dan denk ik dat ik een gedeelte van mijn tarwe zal verkoopen.”

„Dat dacht ik ook en daarom ben ik gekomen om te vragen of ik je soms kan komen helpen met mijn paarden, als je dan hetzelfde voor mij wilt doen als ik je noodig heb.”

„Dank u wel voor het aanbod, mr. Harland, als u mij dan noodig hebt, laat mij het dan weten.”

„Dat is goed, mijn jongen, er is nog iets dat ik je vertellen wil. Houdt de wacht bij je graanhokken vannacht en houdt dit voor een poosje vol. Bill Wilton heeft je niet vergeten, en is van plan om wraak te nemen. Hij heeft meer dan één maiskolvenmijt en graanhok van zijn leven in brand gestoken.”

„Ik zal op den uitkijk zijn, mijnheer Harland, ik dank u voor de waarschuwing.”

Jack's oogen vulden zich met tranen.

„Zeg maar niets. Ik zal de paarden in den morgen sturen en je kunt je tarwe en mais in geld omzetten.”

Mr. Harland liep naar het hek en besteeg zijn paard.

„Ik zal u niet spoedig kunnen vergeten”, zeide Jack.

„Goeden nacht”, zeide Harland.

„Goeden nacht! en God zegene u voor uw trouwe vriendschap.”

Jack zat dien nacht op een klein schuurtje, vanwaar hij de graanschuur en maiskolvenmijten goed in 't oog kon houden. Hij had zich in een deken gewikkeld en zijn revolver en geweer naast zich gelegd.

„Ik heb het recht om mijn leven en eigendommen te verdedigen”, zeide hij tegen zijn hond Fox.

De nacht was donker en de lucht zwaar bewolkt. Nu en dan was het geflikker van een ster door de duisternis zichtbaar.

Omstreeks één uur na middernacht zag Jack een vlammetje oplekken in den hoek van het graanhok en als de vlam opschoot, ontdekte hij een figuur, welke zich in een gebogen houding tegen den muur aandrukte. Jack richtte en vuurde laag. Juist als hij vuurde, richtte de getalte zich op en verdween na een gil van pijn geuit te hebben. Jack sprong van het dak van het schuurtje, greep een emmer met water, welke onder de pomp stond en spoedde zich naar de graanhokken. Hij gooide het water op de vlam, bluschte het vuur en bukte uit vrees voor een schot. Hij kroop op zijn handen en knieën naar het voorste gedeelte van de graanhokken en drukte zijn oor tegen den grond. Hij hoorde den zwakken hoefslag van een paard op de droge aarde en wist dat zijn vijand was gevloden.

Jack keerde naar het dak van de schuur terug en verbleef daar totdat het daglicht doorbrak. (Wordt vervolgd).

Ontslagen.

Ouderlingen John Vreeken en Koop Schaart zijn eervol van hun werkzaamheden in de Nederlandsche Zending ontslagen en zijn naar Zion vertrokken.

Ouderling Vreeken heeft tijdens zijn verblijf in Holland te Den Haag en Dordrecht als gemeente-president gearbeid en het ambt van conferentie-president van Amsterdam waargenomen.

Ouderling Schaart is te Groningen en te Rotterdam werkzaam geweest. Broeder Schaart's portret en afscheidswoord zal in de volgende Ster gevonden kunnen worden.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst ouderlingen: Frederik van Wijnen, Johannes Noorlander, Leland S. Capener en John H. Johnson.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Een zeer goed geslaagde speciale vergadering werd den 2den November in Arnhem gehouden. De vele belangstellenden luisterden met de grootste aandacht naar conferentie-president Samuel R. Carpenter en zendingspresident John P. Lillywhite.

Zondag 15, 22 en 29 October werden er andermaal openluchtvergaderingen te Schiedam gehouden. De volgende sprekers voerden het woord: Broeder G. A. van Gerven en ouderlingen Royden E. Weight, Hendrik Landwaard, Hyrum Dallinga en Gerrit J. Kruitbosch.

Den 25sten Juli 1922 werd er in Den Haag een zusters-hulp-vereeninging opgericht. De ambtenaressen zijn als volgt:

Zuster J. van Ginkel, presidente, zuster A. de Bruin, 1ste raad-geefster, zuster G. van Klaveren, 2de raadgeefster en zuster I. Kleijweg, secretaresse.

De vereeninging werd opgericht met 12 leden, thans telt zij er 20. Sedert de oprichting is er met groote ijver en eenheid gearbeid.

Dinsdag 10 October werd er een feestavond gegeven met het doel om de kas te versterken, waaraan alle leden van de vertakking en vele vrienden deelnamen. De avond is uitstekend geslaagd en het doel meer dan bereikt. Door velen werden verschillende artikelen de vereeninging geschonken, die dezen avond verkocht werden ten voordeele van de kas.

Conferentie Aankondiging.

De Arnheemsche conferentie zal Zondag 26 November gehouden worden in de nieuwe zaal Emmastraat 54. Zaterdagavond 7 uur zendelingen-vergadering.

Openbare vergaderingen Zondagmorgen 10 uur, des namiddags halfdrie en des avonds 7 uur.

Komt allen!

Overleden.

Te Leiden is 19 October overleden Jan Rhijnsburger, zoon van Lauwrens Rhijnsburger en Johanna Bertram.

Het kindje werd 4 Juli 1922 geboren en 16 Juli ingezegend door ouderling Joseph van Leeuwen.

INHOUD.

Wat is het Evangelie? . . . blz. 341	De Uitdaging van Jackson
Wij strijden voor een Rein	Barry . . . . . blz. 353
Leven door reine gedachten	Ontslagen . . . . . " 355
en handelingen . . . . . " 345	Aangekomen . . . . . " 355
Redevoering, gehouden door	Uit ons eigen Zendingsveld. " 355
Pres. Wilford Woodruff . . . 349	Conferentie aankondiging . . " 356
„Dit is de plaats" . . . . . " 352	Overleden . . . . . " 356

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.